

Реч др Здравка Антонића, научног саветника

Поштована господо, драги пријатељи књиге,

Као што сте већ чули - *Записима Пере Ђукановића - Устанак на Дрини*, казано је скоро све битно у надахнутим излагањима академика Николе Тасића, Милорада Екмечића и Влада Стругара, а у доброј мери и у рецензији недавно преминулог академика Радована Самарџића, чији сам део сачувао на страницама књиге, и који ме је, заједно са професором Милорадом Екмечићем, увелико подстакао да се прихватим задатка припремања рукописа за штампу, а затим тражења начина како да се он, у ово тешко време, објави. Зато нема потребе да ја и овом приликом говорим о књизи. Књигу, свакако треба читати и из ње извлачити закључке. Али, има потребе да се свима њима топло захвалим, као и академицима Милки и Павлу Ивићу и проф. Митру Пешикану, који су својим запажањима, предлозима и сугестијама, увелико допринели да ја, као приређивач, и лектор рукописа проф. др Петер Ђукановић, иначе унук чика Пере Ђукановића, сачувамо изворна материјална и језичка својства рукописа, а тим и повећану његову вредност не само за историјску, већ и етнологију и језичку науку.

Захваљујем се такође и Министарствима за науку и културу Републике Србије, као и другим донаторима - Робним кућама Београд, предузећу Ковех, "Поречје", "Србијавину", "Јасенову", "Фрипаку", "Горштаку", који су својим скромним, али удруженим средствима, допринели да се ова књига објави.

Посебно се захваљујем академику Николи Тасићу и мом брату мр Душку Антонићу, који су благовремено схватили значај објављивања ове врсте литературе за разноврсне научне и шире друштвене сврхе и несебично ми помогли да издржим у намери. Од разних књига које сам писао или на којима сам радио, ова ми је посебно драга и због тога, јер показује да сам испунио аманет према човеку чији сам рукопис преузео и лично чувао преко двадесет година. Сада је тај оригинални рукопис на сигурном месту - у Архиву Академије наука и уметности у Београду.

И на крају, мислим да овом књигом Балканолошки институт САНУ, чији сам и ја члан, почиње поново да уводи у живот остваривање оних послова и националних задатака на чему је својевремено много радио и академик Јован Цвијић, када је тражио да се прикупи што више изворног материјала из живота и делања српског народа и за то писао и посебна упутства.